

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Endavant

REDACCIÓ:
Josep PALLACH
32, av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)
ADMINISTRACIÓ:
Antoni IBORRA
13, rue Bassano, Paris (16°)
C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

LLETRA DE CATALUNYA

LES CONSEQUENCIES DE LA PROTESTA UNIVERSITARIA.
REPERCUSSIONS A CATALUNYA
ELS « NOUS » MINISTRES ENCARREGATS DE LA
REPRESSIO CONTRE LA JOVENTUT

BARCELONA, Febrer. — Les classes reprenen a Madrid, on hi ha però, prop de un centenar de detinguts, i a Sevilla passen de la cinquantena. A Barcelona, la policia fou rapidament movilitzada i les classes s'han fet en presència d'un important servei «secret» que s'havia preocupat de fer saber — visitant, a altes hores de la nit, un cert nombre d'universitaris, que qualsevol gest de protesta a la Universitat, els seria imputat.

El general Acedo cridà al deu despatx a Joaniquet, cap del SEU de Barcelona per dir-li que, si calia, podia operar amb «mano dura», i que l'interessant era que els estudiants de Barcelona no expressessin un sentiment que és conegut de tots: el menyspreu més absolut pels funcionaris del SEU.

A Barcelona, en efecte, la lluita contra el SEU no ha parat un sol instant i l'influència d'aquest organisme damunt dels estudiants és pràcticament nul·la.

La Universitat de Barcelona ha estat, és i serà un fogar de catalanitat i un centre d'inquietuts socials i democràtics susceptible d'incorporar a la vida del país les noves generacions d'estudiants. Tot això, malgrat el burocratisme, el desinterés, la corrupció i el desori del règim. La vigilància policíaca, per més exacerbada que sigui, no pot evitar la continuïtat d'una acció que es manifestà prou clarament el 1951 — i abans — i que ha tingut ara importants repercussions arreu d'Espanya.

ELS XIULETS CONTRA CALVO SOTELO. — La protesta dels estudiants s'expressà, desorientant la vigilància, a un lloc inesperat. Al teatre Comèdia estrenaren una obra del senyor Calvo Sotelo, que és alhora dolenta i de mala fe: «Historia de un resentido». L'autor de «La Muralla» que havia tingut un cert èxit pessigollejant la consciència dels enriquits pel mercat negre, ha volgut provar sort una altra vegada. Creu útil ara tractar un tema amb al·lusions polítiques plenes de ressentiment. L'únic dia que hi hagué gent al teatre fou per protestar: la policia reprimí l'escàndol practicant més de cinquanta detencions.

ELS ESDEVENIMENTS DE MADRID I EL CANVI DE MINISTRES. — La cronologia de les manifestacions de la capital prova que és perfectament erroni interpretar-les com una lluita entre falangistes i monàrquics. La terminologia política és complicada a l'Espanya actual i és ben sabut que hi ha molts de falangistes monàrquics (els que accepten els plans del dictador). En realitat es

tractà d'un sobresalt de la consciència liberal de la joventut, que ha anat formant-se durant aquests anys de dictadura, precisament contra l'embrutiment cultural que regna a la Universitat, i que la mort d'Ortega i Gasset remogué violentament. La detenció dels personatges que han estat falangistes — alguns del quals encara es pretenen fidels a les idees de José Antonio — ha sorprès als observadors massa llunyans de les coses espanyoles. Dionisio Ridruejo és conegut a Barcelona. La gent pensa que tot home que s'oposa de debò a un règim de corrupció i de misèria espiritual i material, obra una porta a l'esdevenidor. A un esdevenidor que la joventut espanyola vol construir malgrat els entrebancs alçats pels que avui viuen aprofitant aquell gran crim que fou la guerra civil, i que per això fan tot el possible per mantenir-lo vivent en les obres i en els recorts

«RELEVO DE LA GUARDIA?».—Fora un error també atribuir importància al canvi de ministres, que ha passat desapercebut. Ja fa temps que Franco havia «ressucitat» Arrese (el qual passà uns anys purgant el seu paper preponderant durant la guerra, en un confortable empleu de conseller de la CAMPSA). Arrese no té més que una qualitat però aquesta és abundant, i és la seva limitació. Fidel a Franco i tossut com una mula, el nou secretari del Partit Únic no tolerarà el que Fernández Cuesta havia tolerat si us plau per força: que el liberalisme minés àdhuc els quadres intel·lectuals de Falange, decebuts per la marxa d'un règim vers una monarquia «orgànica» decidida a eternitzar la corrupció i la decadència cultural.

Arrese resta encarregat de continuar aquesta marxa. Tot fa preveure que es quedarà pel camí.

De l'altre ministre, només direm que fou sots-secretari de l'anterior «ministrotonto», Ibañez Martín. L'home que ha fet més per l'embrutiment de la cultura, el principal responsable de la manca d'escoles primàries i del baix nivell de l'ensenyament secundari, universitari i tècnic.

Hi havia una certa inquietut intel·lectual en Ruix Gimenez; en el senyor Rubio no hi ha absolutament res, si no és alguna benedicció episcopal. Enterament sotmès a l'OPUS DEI, Rubio és un exponent magnífic dels «ases tonsurats», tan ben definits per Ortega.

El cercle així es clou per on comença. L'Estat Espanyol no pot sortir del fanguer.

El poble només podrà arrancar el carro.

Correu Especial
El caudillo nomena
«Consejeros»

EL GENERAL I EL FERROCARRILS

Entre les coses que van malament a Espanya, els ferrocarrils constitueixen una categoria privilegiada. Car el temps és una simple noció psicològica, i amb molt bon sentit, els clients de la RENFE han vençut el retràs integrant-lo en els càlculs de la distància. Al fi i al cap hi ha molt pitjor que arribar amb retard als llocs, i és no arribar. Els descarrilaments, els xocs, els accidents són esdeveniments poc susceptibles d'anàlisi personal. Són freqüents a Espanya. Es difícil culpar la «conspiració estrangera» ara que estem a la ONU, ni «les bandes comunistes», puix Molotof és un home educat que ha proposat la nostra admissió.

Es possible que França tingui part de culpa en els accidents ferroviaris, i segurament, també Anglaterra. Però la responsabilitat principal recau sobre els rojos de la guerra civil que tanques malifetes—retrassades, també—ens llegaren ara ja vint anys.

Franco ha decidit emprendre una enèrgica ofensiva en aquest sector dels transports. Si s'hagués tractat d'una operació que reclamés enginy, sentit de la responsabilitat, organització, tècnica en fi, no hi ha cap dubte que el cap de l'estat hagués nomenat un enginyer. Però els ferrocarrils —com tants d'altres sectors ben retribuïts de la vida nacional on els militars combaten amb decisió els enemics que resten a abatre—reclamen el talent ardit d'un general. D'un general col·laborador del caudillo en el «Alzamiento». Un general gros, inflat, amb bigotis: el general Satiquet.

Aquest digne soldat, que havia fabricat sabó en l'època del mercat negre, dedicarà ara el seu talent multiforme a «consejllar» els ferrocarrils, representant l'alta intel·ligència del Comte de Vellellano. El nomenament és del 27 de gener. El dia 9 de febrer descarrilava el TAF que va de Saragossa a Bilbao. I el dia 10, a Orrejo xocava un correu amb un express que anava a Santander...

El general Satiquet, però, continua al peu del canó.

PEP D'AGULLANA.

La premsa franquista i la revolta dels universitaris

LES FITXES DE GALINSOGA

A Barcelona, «La Vanguardia» esperà rebre ordres del ministre de l'Informació abans de comentar els esdeveniments de Madrid. El director de La Vanguardia, agruït al règim que li permet de cumular les importants sinecures de Delegat del Port Franc, de «Procurador en Cortes», i de no poques despeses de «representació», escriu un editorial violent i enjafegat, digne de l'estil «galinsoguià» que tant ha contribuït a fer il·legible el castellà de Barcelona.

«La Vanguardia» acut com sempre al fàcil remei de ressucitar el fantasma de la guerra civil, de la por i del ressentiment. Dies abans, en una «Filípica a un olivardizo», Galinsoga s'adreçava als burgesos de Barcelona, recordant-los l'agraïment que deuen a les tropes de Franco, i retraient l'escepticisme que avui mostren pel règim del vencedor. «Única garantia de l'ordre al carrer».

L'ordre s'ha absentat dels carrers de Madrid—i de Sevilla—i Galinsoga diu que els responsables són gent de fitxes «conocidas», i denuncia els «filòsofs, els poetes, els metges», que ja van preparar «aquella república tan mojjigata y tan literaria» que portà en efecte la candidatura fins a l'extrem de deixar-se assassinar pels generals qui li havien jurat fidelitat.

El director de «La Vanguardia» pretereix un règim on en comptes dels professors, dels metges i dels poetes, dirigeixin la vida social els bisbes, els militars i aquesta mena de lucas retòries que ell tan bé representa. L'ulcament dels universitaris li fa planjar aquesta joventut «pura i romàntica que té «l'enorme desgracia de no tenir història». Les evocacions de les veques i dels passeigs no semblen fer-los impressió. Els joves d'avui, assedegats de llibertat, semblen creure que la millor manera de preparar una tirania és fer com la Galinsoga: mentir, trahir, adular, amenaçar, delatar, fugir davant dels problemes. I no volen fer-ho, ni escolten els periodistes venedus.

Però el nom és exagerat. Ni filòsof, ni metge, ni poeta, Galinsoga no és tampoc periodista o escriptor. És simplement el criat d'un règim que paga bé els encarregats dels treballs servils. Ara, Galinsoga té, de policia i estableix fitxes dels detinguts. No es la seva tema, però li escau.

Quan els pobles desperten

Per Josep PALLACH

El fet més colpidor dels esdeveniments de les darreres setmanes a Madrid és la seva ràpida progressió, aquesta mena de «crescendo» rigorós que, si la passió no ens enganya, sembla marcar una nova etapa en el dur combat d'Espanya contra la dictadura.

La darrera edició d'aquest periòdic donava compte dels resultats d'un «sondatge» estadístic, que fou conegut arreu del món però que la censura espanyola amagà als ciutadans. El «sondatge» d'aquest mes de febrer és altrament al·licionador i ha estat impossible d'ocultar. Indica potser que el que tant hem esperat (treballant, que és la millor manera de no fer llarga l'espera) va éssent avui una realitat: s'apropa els despertar dels pobles d'Espanya.

Les revoltes universitàries a la península tenen una llarga tradició i han estat sempre un símptoma claríssim de desvetllament popular. La mateixa situació econòmica i social del país, fa inevitable que sigui així: la classe obrera empobrida pel malviure reacciona amb més dificultat. La repressió contra ella és mil vegades més forta, i Franco no s'ha pres mai la molestia de suspendre les «garanties constitucionals» quan ha empresonat socialistes o sindicalistes. Aquesta terrible pedrera de malures que és el camp espanyol sota el franquisme, encara viu més ofegat baix el regnat del caci, de la guàrdia civil i de la misèria. És doncs un honor «normal» dels universitaris l'haver donat la senyal de represa de la lluita. Franco, tancant la Universitat de Madrid feia com aquell malalt que, per no veure la febre, esbocinava el termòmetre. L'opinió exterior, però no s'ha equivocat i ha diagnosticat l'agravació de la malaltia.

Les repercussions d'aquesta apreciació sobre el règim que l'ha provocada constitueixen un altre element de feblesa. Tot fa preveure que els plans mirífics de «successió» que havien elaborat les forces que aguanten a Franco, risquen d'esfondrar-se definitivament. Els pobles d'Espanya poden passar molts d'anys aparentment sotmesos. Són mesells i pensen els privilegiats i ho diuen també els aprofitats amics de l'estranger, que fan anuncis com aquest darrer del *New York Times* aconsellant als financers nordamericans d'investir capitals a Espanya «on 9.000.000 d'obres només cobren un dòlar cada dia». El despertar acostuma a ésser brusca — i violent. Probablement sem a un d'aquests tombants, semblant a d'altres que ens ha presentat la nostra història.

LES FORCES QUE LLUITEN

L'irrupció de les noves generacions universitàries a la vida política ha de donar però caràcters inèdits a la lluita i a l'esforç per a trobar una sortida positiva. El règim és fort encara. Compta amb atots potents: l'Església, que no l'ha abandonat i que potser ja cerca a curta-corrants un pla més peremptori que el del regnat de Juan-Carlos el 1936; l'Exèrcit, que en els seus quadres inferiors, pot sentir veïlats de desconcert si la situació al Marroc és precisa; la burgesia, que aguanta al règim perquè creu en la seva «eficàcia»

policíaca, confonent, com sempre, l'ordre social i l'ordre públic. Però això s'ha remogut a totes les ciutats d'Espanya durant aquestes setmanes.

També s'han remogut les zones fins ara amorfes de les «provincies», sotmeses a la nyonya dels discursos oficials pels aniversaris del 18 de Juliol, i al viure trist d'un Estat corromput i decadent; no és impossible que arreu d'Espanya vagin congriant-se corrents d'opinió que trobin directores i orientadors. A Catalunya estem segurs que és així. La raó profunda de la nostra fe ha estat sempre la progressiva incorporació al combat de quadres representant les noves generacions. Això és un fet. La manifestació pública ha pogut sorprendre l'opinió internacional; nosaltres ja fa temps que hi estàvem amants.

Aquestes minories però, avui com sempre, només tenen un camí per fer feund l'esforç de llibertat. Relligar-lo intencionalment al combat de les masses obreres. L'any 1951, encara, els estudiants i els treballadors de Catalunya i del País Basc, van redir llur voluntat de justícia. Mancats de direcció, d'objectius precisos, llur esforç no tingué el ressò que podia tenir en la societat espanyola d'aquells dies. El que ha passat ara prova que les coses han madurat molt. Sobretot — i és el fet essencial — prova que els aprendents de 17 anys que a Barcelona feien parar els tramvies tenen avui germans a les escoles i a les universitats. L'abim de classe, enfondint el de la guerra civil passada, que el règim ha creat, ha estat audaçment estrompassat. Aquest pas fonamental ens fa dir que el redreçament és pròxim. La classe treballadora ha estat sempre desvetllada, i no són pas les maniobres de Girón el que podrà endomiscar-la.

QUINES SOLUCIONS ?

Pensem que és hora de posicions clares i que seria decebre aquesta gran il·lusió que arressegara les joventuts espanyoles, presentar vells motlles i fórmules gastades. Això queda per Franco i pels monarques «orgànics» que somien amb règims salazarians beneïts pel Vaticà. El vent que s'alça a la península, és un vent de joventut, obert a tots els horitzons del món modern, i prou sabem els colors que avui tenen. Penser el fet més susceptible de definir els caients de l'avenir, és aquesta altra dada estadística que retreia Lain Entralgo en la seva llettra a Franco. El 65 % de la població espanyola té menys de 35 anys. Es gairebé d'una revolta «biològica» que es tracta, del sobresalt d'un cos jove i vigorós contra unes formes escleròtiques que volen imposar-li aparells ortopèdics, ritmes vitals asmàtics, i unes solucions econòmiques i culturals filles del passat.

Les nostres solucions — les socialistes — són les del futur. Tot el que ocorre avui a Espanya ens exigeix rigor en la definició de la nostra personalitat i precisió en les nostres posicions renovadores. Generositat també per comprendre un present que per força es estranya a una part de l'exili. Només així Catalunya i l'Espanya tota, trobaran en el socialisme la força nova i transformadora de la seva alliberació nacional i de la redempció social.

L'EXEMPLAR RESIGNACIO

Dies passats, en una tertúlia de Madrid, un que semblava informat de bona font contava que amb motiu de l'entrada de l'any nou el jefe—allà tot són jefes—de la poderosa societat Franco-Polo donava compte al caudillo de la marxa dels afers i demostrava que el patrimoni de doña Carmen depassava actualment els mil quatre cents milions de pessetes.

El caudillo va observar que tot just arribaven a una mica més de la tercera part de la fortuna del seu rival i protector Joan March i que, a aquest pas, trigarien cinquanta anys a atrapar-lo. I encara va afegir:

—Ese March tenía millones y cuando quería tenía votos. ¿Qué le parece a usted, si llegara el caso: tendría yo más votos que millones?

L'administrador, embarrassat de la pregunta, va contestar amb justificada vacil·lantia:

—Yo no sé si vuecencia llegaría a tener tantos votos como millones, pero, teniendo los millones, ¿qué le importan los votos?

El caudillo, sempre amb perfum de santedat i sempre convençut que els milions, com el poder, li venen directament de la gràcia de Deu, humilment, i amb cristiana resignació, va exclamar:

—¡Claro! No se puede tener todo en este mundo. Por eso hay un paraíso y todos tenemos que ganarlo.

LES COSES QUE VAN MALAMENT A ESPANYA...

1) La producció agropecuària espanyola, durant l'any 1955 ha disminuït de 8,8 % en relació a l'any anterior.

La producció espanyola actual és molt inferior a la de l'any 1929, i ateny amb dificultats el 80 % de la de l'esmentat any. Durant aquest temps, però la població espanyola ha augmentat de prop de sis milions d'habitants, és a dir d'una quarta part.

Molta més gent a nodrir i menys producció agrícola i ramadera: heus ací un balanç sumari de l'economia franquista 20 anys després de la «victòria».

2) L'índex general de preus ha continuat augmentant durant l'any 1955. L'augment ha estat de prop de 8 % damunt els preus del 1954, segons les dades oficials del Institut Nacional de Estadística. Els preus dels productes alimentaris han augmentat de prop de 10 % durant aquest mateix període, segons les dades oficials. Con que els salaris no s'han mogut durant aquest període, la disminució del nivell de vida dels treballadors espanyols és igualment de 10 %.

Petita Antologia franquista LA JOVENTUT TAL COM LA VEUEN « ELLS ».

«Aquest any ja participen a les tasques universitàries, els espanyols que varen néixer sota el signe de la Cruzada».—Franco, Missatge del 1956.

«El liberalisme es presenta als joves sota una apariència daurada».—«Pueblo», de Madrid (9-1-56).

«Els joves d'avui inquieten els homes madurs. Regna entre ells una atmosfera difícil de captar i de comprendre. Podriem dir, inclús, que parlen una llengua diferent del nostra. Ens havíem proposat trametre'ls el nostre missatge, i heus ací que ara refusen i ens porten el seu».—«Ya», de Madrid (14-12-55).

«Durant aquests darrers anys, hem assistit a la proliferació dels escriptors i de les preocupacions del més pur estil liberal, àdhuc en certs grups catòlics».—Arriba, Madrid (6-12-55).

«No seria sincer si no donés el crit d'alarma que sento en els llavis de les generacions madures, i que vull trametre als pares, als religiosos, als professors, a tots els que han de servir de guia a les noves generacions».—Franco, Missatge de l'any 1956.

LA PUJA DELS JORNALS

El conegut alimpiabotes Girón, que ja una dotzena d'anys detenta la pluja de ministre del Treball a l'Espanya franquista, ha fet un gran discurs radiotònic que ha agradat molt per la seva prosa sempre original i les seves contínues ensabonades al seu amo. Ha fet saber que ara anava de debò i que els jornals s'apuparien perquè el Caudillo està dispost a resoldre el problema de los salarios y nos ha ordenado el estudio de esta operacion.

Nomes amb aquest paràgraf textual ja n'hi ha prou per a comprendre que la cosa està en camí, com diu el mateix Girón, de solució definitiva. Girón estudiarà el problema i els treballadors poden esperar asseguts, mentre esperadors, funcionaris, comerciants i acaparadors van augmentant els preus i van fent la vida més impossible cada vegada.

Dies passats, en el diari del règim, «Madrid», José de la Vega contava que per

la collita del sàrra, els nens deixen d'anar a l'escola i ajuden els grans a treure la llet i treballant deu hores diàries, arriben a guanyar trenta centims. Possiblement, el desgraciat Girón, començarà el seu consensuenc estudi quan arribi la collita del sàrra.

El pastor La Gravière, en un documentat report adreçat a l'Assemblea de Unió Francesa, ha explicat els progressos que fa el tracte d'esclaus, particularment al Yemen i a l'Aràbia Saudita, membres consensuats de la O.N.U., en els mateixos principis compron negres i blancs i, sobretot, blanques. Es parla de set cents mil transients en tres anys. Vet ací un dels secrets de l'amistat dels governants de certs països aràbs amb Franco. Es qüestió d'estendre el negoci, i aquests nens que guanyen trenta centims al dia, es podrien vendre a vuit o deu mil pessetes la peça.

...I LES QUE VAN BE

1) Les Junes generals dels grans Bancs espanyols estableixen com cada any, balanços favorables. La del Banco Guipuzcoano, celebrada a San Sebastián el mes de febrer ha consignat algunes xifres com a mostra dels brillants resultats aconseguits. Els beneficis nets són de 13.190.919'10 ptes., amb un augment de 17.859.414'20 pessetes. Els grans beneficis han permès de repartir el dividend màxim entre els accionistes.

2) El pressupost de l'Estat Espanyol per l'any 1956 destina:

81 milions de ptes pel Moviment.	
4.912	per l'Exèrcit.
2.194	per la Marina.
2.430	per l'Aviació.
294	per l'Informació.
4.330	per Governació.
1.204	per Africa.

TOTAL 15.445 milions de pessetes, és a dir el 42 % del pressupost per despeses improductives.

SARCASME

Per M. SERRA I MORET

QUAN la premsa mundial publica noves d'Espanya sembla talment que es tracti d'un país imaginari on tot és estrany o anormal. Llegiu: «Tres infants s'han cremat vius en la cova on vivien amb llurs pares a la ciutat d'Albacete». Aleshores hom recorda que una part molt considerable de la població espanyola, tant del camp com de les ciutats, viu en coves i són com llurs antecessors megalítics uns conseqüents troglodites. Unamuno en parlava sovint i amb raó perquè nosaltres, a la província de Salamanca, hem vist pobles sencers on no hi ha cap indici de construcció a la superfície i tothom, persones i bestiar, viu en habitacions subterrànies.

Suara hom ha llegit que els estudiants de Madrid feien manifestacions amb un esforç agosarat per a sortir del troglodisme. El motiu immediat era típic d'Espanya: s'havien fet unes eleccions universitàries i els que havien perdut es quedaven els llocs dels que havien guanyat. Les baralles van durar dies, fins que en una d'elles hi hagué un mort i diversos ferits. El caudillo es va trobar davant d'un problema que no podia resoldre fent assassinar treballadors i «peixi minutí» i es va decidir a convocar el sínode d'honorables («garañones») que ostenten el títol arcaic de ministres. I, efectivament, es van reunir sota la presidència suprema del «caudillo» i per ordre d'aquest acordaren donar a la premsa una nota en la qual s'anunciava que durant tres mesos restaven suspensos els articles 14 i 18 de la Carta constitucional espanyola i que vuit conspicus falangistes serien detinguts i residenciats a més de 300 kilòmetres de Madrid.

La cosa era seriosa i es va produir un esclai. Els corresponals estrangers es van quedar veient visions i convenien en que no havien après encara la llengua castellana. «Es a dir que hi havia una Carta constitucional i els espanyols tenien uns drets reconeguts contra les arbitriaritats governatives? Així, tots aquests centenars de milers d'afusellats, empresonats, residenciats, obligats a treballs forçosos, etc., etc., havien estat castigats per equivocació, perquè ni ells ni llurs botxins sabien que existís una Carta constitucional i uns drets per a les persones i les bèsties? Per fi s'ha fet la llum i avui el món ja sap que el règim franquista és una organització raonable i que si no havia respectat els drets més elementals dels espanyols no és perquè no estessin consignats en algun lloc, sinó perquè tots els espanyols i tots els estrangers ho ignoraven.

Es clar que abans i després de la suspensió d'aquells articles constitucionals la policia havia empresonat a tort i a dret els que no havien pres part en les lluites escolars i que ni sabien de que anava. Entre aquests s'hi compta el conegut cineasta Juan Antonio Bardem el qual s'estava tranquil·lament filmant la seva nova producció «Calle Mayor» a Palència. Però com que aquest jove és autor de diversos films contra els quals la triple censura no hi ha trobat res a dir però que segons criteri d'aciençats bisbes i generals, fan pudor de democràcia, hom va sospitar que els estudiants no s'haguessin encomenat aquesta malaltia lletja en les sales de cinema de la capital de l'Imperi».

Tot això és una petita part del sarcasme. Mentre a la residència del «Caudillo», els «garañones», aplaudien amb una reverència les disposicions del Gran Sapastre, entre elles la revocació de Manuel Torres degà de la Facultat de Dret, els càndids ministres Raimundo Fernández Cuesta i Joaquín Ruiz Jimenez no comptaven que ells, també, sense previ avis i sense la suspensió de cap article constitucional, rebrien quatre dies més tard la consabuda puntada de peu que reserva el destí a tots els obsequiosos que en català vulgar es coneixen per esclaus i llepes.

UN BOTO DE MOSTRA DUES SENCILLES NOTÍCIES QUE EXPLIQUEN MOLTES COSES

BARCELONA, dissabte, 19 febrer. — El fred i la tempesta han provocat situacions tràgiques entre e.s milers d'habitants de les barraques. Ahir, a les barraques del Bogatell, el mar envai la zona ocupada per les tristes vivendes i s'emportà dues de les barraques i posà en perill prop d'una quarantena d'altres. Les famílies que es salvaren foren evacuades.

BARCELONA, dissabte, 19 febrer. — Es celebrà la Junta General del Banc

Comercial Transatlàntic, aprovant per unanimitat el balanç que donà un benefici net de 19.027.688'84 pessetes. Els accionistes aprovaren la compra dels edificis instalats al Passeig de Gràcia, n.º 109, i cantonada Avda Gmó Franco, a fi de reconstruir-hi el domicili social, d'acord amb la categoria de la florentina empresa bancària.

Fou ratificat el nomenament de consellers del banc als senyors Josep Peller Llimona i Demetri Carceller Segura.

DECLARACIO de Treva Catalana

Els Partits i Organitzacions de Catalunya a l'Exili, reunits a París per a estudiar la situació peninsular i internacional, saluden les manifestacions universitàries espanyoles, expressió de la renaixença de l'esperit de llibertat que el franquisme volia destruir, i que constitueixen una promesa per un esdevenidor que ja no es llunyà. Són l'afirmació d'una nova oposició al règim, la qual —malgrat tantes febleses i tant d'abandons— sabrà trobar camins de solució als problemes de la península que avui més que mai exigeixen solucions definitives.

Les joventuts catalanes no han cessat mai d'afirmar llur total incompatibilitat amb el règim franquista, amb el «Fronte de Juventudes» o el SEU, que n'és l'òrgan policíac a l'Universitat. Avui es fem segurs que l'alçament dels universitaris a Madrid, a Sevilla, a València i altres llocs de la península, implica també la voluntat de dreçar damunt de noves bases les estructures d'un Estat embrutit i decadent, totalitari i centralitzador. L'afany de llibertat i de justícia només podrà trobar satisfacció al·liberant les nacionalitats hispàniques i agermanant llurs pobles respectius en la gran obra de redreçament econòmic, social, cultural que tots plegats hem d'emprendre.

El franquisme creu haver ofegat aquest desig accentuant la repressió. S'equivoca. Altres problemes sol·liciten ja la seva atenció, com el del Marroc o el de les reivindicacions obreres. Respecte al primer, Treva Catalana ja va denunciar al seu moment les maniobres franquistes. Avui, l'independència marroquina s'imposa pas a pas, i nosaltres preconitzem que la zona militarment ocupada per l'exèrcit espanyol, deixada en el més absolut abandonó, pugui vincular-se al nou Marroc i pugui viure en un règim de llibertat i de justícia.

Les reivindicacions obreres no es deixaran distreure per la cridoria demagògica de Giron, prometent una il·lusòria alça de salaris, que encara no ha estat acordada i que ja ha estat absorvida per l'augment de preus. Els treballadors continuaran lluitant sense defallença contra la dictadura i sumaran llurs esforços als dels universitaris i als de tots els homes de bona voluntat que avui saben que la perduració del franquisme només fa que agreujar tots els problemes, sense resoldre'n cap.

Nosaltres, des de l'emigració, continuarem treballant units per alentar l'esforç dels nostres germans de l'Interior, i per fer-lo més vigorós i finalment vencedor de la tirania.

A aquesta tasca convidem de nou totes les organitzacions de Catalunya, i tots els antifranquistes de l'exili.

Paris, febrer del 1956.

Signat :

Per la Confederació Nacional del Treball (Regional Catalana). H. PIQUER;
Pel Moviment Socialista de Catalunya, J. PALLACH;
Per Estat Català, J. MASOT;
Pel Partit Obrer d'Unificació Marxista, P. BONET.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA